

# LENTETIJD.

Nu komt zoo blij  
 De Mei, de Mei,  
 En groet in 't end  
 De jonge Lent,  
 Die lachend roept ter rei  
 In woud en wei;  
 Die u en mij,  
 Daar grimme winter ging voorbij,  
 Noodt tot heur heuglijk hooggetij:  
 't Is Mei!

Nu groenen weer de grauwe landen,  
 Nu kijkt uit d'aard de teere spruit,  
 En eik en linde botten uit,  
 En menschen reppen rappe handen,  
 Daar God Zijn hof  
 Vol groenend lof  
 Opnieuw en zegenend ontsluit.

Zie, van de hoogten kronklen beken  
 En glijen in valleien voort,  
 Der lentesonne stralen breken  
 In 't glanzig nat van groen omboord.

Zie, bloemen doorgeuren en kleuren het veld,  
 Waar dartelt het vee, in geen stal meer bekend,  
 Wijl 't vogelken blij, dat het Mei is, ons meldt  
 En 't vischjen schiet  
 Door den glanzigen vliet,  
 Nu blauwend de hemel het al overspant,  
 De hemel, wiens regen  
 En zonschijn ten zegen  
 Zich uitgiet op 't lachende land.

Nu ruischen in koren  
 De liedren der lovende schepping alom,  
 Tot Hem, door wiens almacht ze opnieuw is herboren:  
 Aanbidt den Heer in Zijn Heiligdom!

\* \* \*

Drievoude lente kent dit leven:  
 Zoo wie de leste niet verwerft,  
 Die wordt geboren en hij sterft,  
 Maar 't goede is hem te aanschouwen niet gegeven;  
 Want alles derft, die 't hoogste derft. —

O Levenslente, die het kind  
 Op moeders arm in blij genieten,  
 Nog onbewust van 't snel vervlieten,  
 Gelukkig in het heden, vindt,  
 Voor 't leed, het ongekende, veilig, —  
 Hoe schijnt ge ons lieflijk, rein en heilig,  
 Te schoon, ach, dat ge duren zoudt!

Maar wierd zijn eerste lente ook oud,  
 Een tweede scheidt zich in dit leven  
 De mensch, die hart aan hart mag geven,  
 In hechter bond dan ooit aanschouwd.

Dat is nog schooner lentetijd;  
 Van Bruigom, Bruid tot Man en Vrouwe,  
 Een eenheid groot in liefde en trouwe,  
 Straks tot de kindren uitgebreid  
 Waarin de Heer het huis hun bouwe.

Wat weelde, o moeder, is zoo groot  
 Als de uwe, die in lentedagen  
 Het kind, gekoesterd op uw schoot,  
 Ziet dartlen langs de groene hagen:  
 Het schoonst wat u Gods schepping bood!

Toch is nog schooner lent bereid  
 Hem, dien uit sombre winterdagen  
 Van zonde en schuld, Gods welbehagen  
 Verplantte in zonn'gen lentetijd,  
 Wanneer de ziel naar God leert vragen  
 En Christus haar Zijn heil bereidt.  
 O derde Lente, zaalge en beste,  
 Gij, eenige, die blijft ten leste.  
 Heil elke ziel, die gij bereid,  
 Die gij des levens schoonste zijt!

A. J. H.



